

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

20 ianuarie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Ahmedov Nicolai și avocatul său Druță Boris, prin care se solicită casarea parțială a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 septembrie 2015 și a sentinței Judecătorei Cimișlia din 14 mai 2015, în cauza penală privindu-l pe

Ahmedov Nicolai Magomed, născut la 19 august 1974, originar și domiciliat or. Cimișlia, str. Alexandru cel Bun 130 ap.1.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 16.10.2014-14.05.2015
2. instanța de apel: 06.07.2015-17.09.2015
3. instanța de recurs: 03.12.2015-20.01.2016

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Cimișlia din 14 mai 2015, Ahmedov Nicolai Magomed a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 4 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis;

- art. 201¹ alin. (1) Cod penal, la 2 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis;

- art. 199 alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 300 unități convenționale, ce constituie 6.000 lei.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin absorbirea pedepsei mai ușoare de pedeapsa mai aspră, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Prin aceeași sentință a fost condamnat și Marinov Vladimir, în privința căruia hotărârile judecătorești nu se contestă în ordine de recurs.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că Ahmedov N. la 29 august 2014, în jurul orei 16.00, având scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, a pătruns în gospodăria lui Codreanu Ion situată în or. Cimișlia, str. P. Movilă 14, de unde a sustras pe ascuns un polizor electric de model „Bosch GWS 20-230” ce-i aparține lui Jubea Andrei, locuitor al s. Gura Galbenei, r-l Cimișlia, la prețul de 2.500 lei, pe care l-a însușit, pricinuindu-i părții vătămate pagubă materială în sumă de 2.500 lei.

Tot el, la începutul lunii aprilie 2014, fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se la domiciliul lui Marinov Vladimir, amplasat pe str. V. Micle 16, or. Cimișlia, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale criminale, având scopul comercializării bunurilor despre care știa cu certitudine că Marinov V. le-a obținut pe cale criminală, în urma înțelegerii prealabile și împreună cu ultimul, intenționat, au mers la domiciliu lui Condrea Ion amplasat pe str. Lazo 26, or. Cimișlia, unde au vândut acestuia bunurile sustrase din domiciliul lui Carablut Sveatoslav, contra sumei de 600 lei.

Tot, Ahmedov N., în perioada anilor 2003-2014, în timpul traiului în comun cu concubina sa, Fisticanu Viorica, o ofensa, o maltrata, provocându-i dureri fizice și suferințe morale. Astfel, în una din zilele lunii iulie 2014, fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se la domiciliu situat în or. Cimișlia, str. Livezilor 6, împreună cu concubina Fisticanu V. în timpul unei certți apărute între ei, a numit-o pe ultima cu cuvinte necenzurate și i-a aplicat acesteia mai multe lovituri cu pumnii în față, pricinuindu-i suferințe fizice și psihice.

Acțiunile lui Ahmedov N. au fost calificate în baza art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal, *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit prin pătrundere în loc de depozitare*, în baza art. 199 alin. (1) Cod penal și anume –*comercializarea, fără o promisiune prealabilă, a bunurilor despre care se știa că au fost obținute pe cale criminală*, precum și în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal și anume – *violența în familie, adică acțiunea intenționată, manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra altui membru al familiei, care a provocat suferință fizică și psihică ori prejudiciu moral*.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpatul Ahmedov N., prin care a solicitat să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și să-i fie schimbat tipul penitenciarului în care își ispășește pedeapsa.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 septembrie 2015, a fost respins apelul declarat ca nefondat și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că prima instanță analizând probele administrate în ședință a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului, Ahmedov N., încadrarea juridică corespunzătoare și anume în baza art. 186 alin. (2) lit. c), art. 201¹ alin. (1) și art. 199 alin. (1) Cod penal.

În ședința instanței de apel inculpatul Ahmedov N. a solicitat ca pedeapsa să-i fie micșorată pînă la 2 ani închisoare și nu a solicitat să-i fie schimbat regimul de detenție.

Instanța de apel a notat că, autorul apelului este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor

inculpatului, însă critică hotărârea primei instanțe referitor la pedeapsa aplicată lui Ahmedov N., inculpatul nefiind de acord cu termenul de 4 ani închisoare și tipul penitenciarului semiînchis stabilit de către prima instanță.

În opinia instanței de apel la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de fond a ținut cont de faptul că ultimul a comis infracțiuni ușoare și mai puțin grave, de lipsa circumstanțelor atenuante, de circumstanța agravantă - săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracțiune similară, de personalitatea inculpatului, de faptul că se caracterizează negativ la locul de trai, la evidența medicului psihiatru și narcolog nu se află.

De asemenea, instanța de apel a constatat că prima instanță a ajuns just la concluzia că reeducarea și corectarea lui Ahmedov N. este posibilă doar în condițiile izolării acestuia de societate și a determinat corect că inculpatul urmează să execute pedeapsa cu închisoarea, deoarece anterior a mai fost pedepsit cu închisoare, ispășindu-și pedeapsa nu și-a făcut concluziile necesare și a încălcat din nou legea penală. Totodată, prima instanță a aplicat prevederile art. 84 alin. (1) Cod penal și a stabilit întemeiat pedeapsa definitivă, 4 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis, prin absorbția pedepselor mai ușoare de pedeapsa mai aspră.

Instanța de apel a statuat că prima instanță i-a aplicat lui Ahmedov N. o pedeapsă în limitele părții speciale ale Codului penal și în conformitate cu partea generală a acestui act normativ. De asemenea, a considerat neîntemeiate argumentele inculpatului precum că urma să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, deoarece prima instanță a aplicat corect regulile de individualizare a pedepsei, corect a stabilit categoria și termenul pedepsei, luând în considerație toate circumstanțele cauzei, a aplicat prevederile art. 84 alin. (1) Cod penal, stabilindu-i pedeapsa definitivă prin absorbția pedepsei mai ușoare de cea mai aspră, care este în favoarea inculpatului și a stabilit o pedeapsă echitabilă și justă.

Instanța de apel a respins ca fiind neîntemeiate și argumentele inculpatului precum că urma să-i fie determinat tipul de penitenciar închis pentru detenția sa. Tipul de penitenciar semiînchis se stabilește persoanelor condamnate la închisoare pentru infracțiuni ușoare, mai puțin grave și grave, săvârșite cu intenție, iar Ahmedov N. a comis două infracțiuni mai puțin grave și una ușoară, astfel încât pedeapsa urmează să fie executată într-un penitenciar de tip semiînchis și nu de tip închis.

Instanța de apel a conchis că concluzia primei instanțe corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de individualizare și stabilire a pedepsei, aceasta fiind aplicată în limitele legii. Analizând materialele cauzei și hotărârea instanței de fond atacată, instanța de apel nu a constatat vreo eroare de drept ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate.

Mai mult ca atât, instanța de apel a constatat că reeducarea și corectarea inculpatului este rațională, necesară și oportună prin stabilirea unei pedepse privative de libertate anume în mărimea stabilită de prima instanță, iar temeiuri pentru stabilirea unor pedepse mai blânde nefiind constatate.

6. Hotărârile judecătorești adoptate pe caz sînt atacate cu recurs ordinar de către:

6.1 Inculpatul Ahmedov N., prin care solicită să-i fie micșorat termenul pedepsei pînă la 3 ani închisoare.

În motivarea recursului invocă că părțile vătămăte s-au prezentat în instanța de apel și au declarat că nu au careva pretenții față de el și au susținut solicitarea privind micșorarea pedepsei, deoarece paguba a fost restituită.

6.2 Avocatul Druță B. în numele inculpatului, prin care solicită casarea parțială a acestora, cu aplicarea în privința lui Ahmedov N. a unei pedepse de 2 ani închisoare.

În motivarea recursului invocă că:

- instanțele de fond nu au indicat cu suficientă claritate motivele pe care își întemeiază soluțiile și nu au precizat noțiunile ce implică o apreciere a faptelor constatate;

- din conținutul deciziei instanței de apel nu este reflectată poziția lui Ahmedov N. redată în apel, instanța de apel a ignorat argumentele prezentate de apelant prin care a declarat că i s-a numit o pedeapsă prea aspră și instanța a avut temei să-i aplice o pedeapsă pe un termen de 2 ani privațiune de libertate;

- instanța de apel s-a expus unilateral pe marginea infracțiunilor incriminate recurentului;

- nu au fost respectate cerințele prevăzute de art. art. 51-53, 100, 101 Cod de procedură penală, art. 5, 6 § 1, 13 CEDO, pentru a se stabili adevărul și respectarea drepturilor constituționale ale lui Ahmedov N., nu au fost individualizate faptele conform probelor acumulate la materialele cauzei și nu s-a contribuit la selectarea probelor solicitate de părți pentru a desfășura o examinare legală și întemeiată a cauzei;

- instanțele de fond i-au aplicat inculpatului o pedeapsă exagerat de aspră.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate, solicitând respingerea acestora ca inadmisibile, deoarece argumentele invocate au fost anterior menționate și în apelul declarat de către inculpat, iar instanța de apel pe deplin l-a examinat și apreciind toate probele în ansamblu conform art. 414 alin. (3) Cod de procedură penală, s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra acestuia. De asemenea, instanța de apel corect a constatat vinovăția lui Ahmedov N. în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), art. 201¹ alin. (1) și art. 199 alin. (1) Cod penal, iar termenul și categoria de pedeapsă au fost stabilite în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art. 76, 77 Cod penal, precum și de efectele acestora prescise în art. 78 Cod penal. Toate probele administrate au primit o apreciere la justa valoare, iar concluziile privind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor imputate rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal constată că, pe parcursul urmăririi penale cât și în cadrul cercetării judecătorești au fost respectate normele de procedură penală, probele fiind obținute în condițiile legii.

Avocatul Druță B. în recursul ordinar declarat, indică temeiul de casare a hotărârii instanței de apel prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, totodată, Colegiul penal conchide că ultimul contestă decizia instanței de apel și sub aspectul stabilirii unei pedepse exagerat de aspre în privința inculpatului, iar aceste alegații se regăsesc în temeiul prescris la art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

Totodată, inculpatul în recursul său nu a făcut trimitere la un careva temei concret prevăzut de art. 427 Cod de procedură penală, însă din textul recursului se constată că acesta de asemenea semnalează temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

8.1 Cu referire la temeiul invocat de avocatul Druță B. prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume ce ține de faptul că instanțele de fond nu au indicat cu suficientă claritate motivele pe care își întemeiază soluțiile, instanța de apel s-a expus unilateral pe marginea infracțiunilor incriminate recurentului; nu au fost respectate cerințele prevăzute de art. art. 51-53, 100, 101 Cod de procedură penală, art. art. 5, 6 § 1, 13 CEDO, pentru a se stabili adevărul și respectarea drepturilor constituționale ale lui Ahmedov N.; nu au fost individualizate faptele conform probelor acumulate la materialele cauzei și nu s-a contribuit la selectarea probelor solicitate de părți pentru a desfășura o examinare legală și întemeiată a cauzei, Colegiul penal constată că nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

În această ordine de idei, se reține că instanța de apel, distinctiv în raport cu cele trei infracțiuni imputate în sarcina inculpatului, a motivat cu maximă amplitudine în filele 74-83 v. IV, din cuprinsul deciziei atacate, soluția de vinovăție a inculpatului, calificarea acțiunilor acestuia, inclusiv și individualizarea pedepsei.

Dintr-un alt punct de vedere, Colegiul penal cu titlu de premisă reține că, instanțele au obligația de a-și motiva hotărârea în vederea garantării bunei administrări a justiției, dar și a drepturilor părților la un proces echitabil, în conformitate cu dispozițiile art. 6 din CEDO, astfel ca justițiabilul să poată observa care dintre argumentele sale au fost acceptate și motivele pentru care aceste apărări i-au fost respinse (cauza Burg și alții c. Franței, cauza Suominen c. Finlandei).

Motivarea soluției pronunțate de instanța de judecată constituie o îndatorire care înlătură orice aspect discreționar în realizarea justiției, dând posibilitatea părților din proces și opiniei publice să-și formeze convingerea cu privire la legalitatea și

temeinicia soluției adoptate, iar instanței de control judiciar, elementele necesare pentru exercitarea controlului judecătoresc.

Reieșind din jurisprudența CEDO, instanța de recurs reiterează că nu trebuie să existe un răspuns la fiecare argument avansat de părți, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Instanța de recurs reține că, instanța de apel, investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a constatat existența faptelor și a prezentat împrejurările de loc, de timp, de mod, de mijloace, scopul în care au fost săvârșite faptele și a concluzionat corect că acestea se circumscriu încadrării juridice în baza art. 186 alin. (2) lit. c), 201¹ alin. (1), 199 alin. (1) Cod penal. În continuare, instanța de recurs în aceeași ordine de idei specifică că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, se constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeuriile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelului declarat de inculpat ca nefondat, cu menținerea sentinței atacate, fără careva modificări.

De asemenea, instanța de recurs constată că conform apelului declarat de către inculpat, acesta a invocat doar critici referitor la cuantumul și modalitatea de executare a pedepsei, neinvocând dezacordul cu probele sau starea de fapt stabilită de prima instanță, cu toate acestea instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, astfel s-a conformat dispozițiilor prevederilor art. 409 alin. (2) Cod procedură penală, care prevăd ca principiu fundamental pentru judecata în fața instanței de apel, obligația acesteia ca, în afară de temeuriile invocate și cererile formulate de apelant să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept.

Astfel, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată și în acest sens instanța de recurs respinge criticile recurentului precum că instanța de apel s-a expus unilateral pe marginea infracțiunilor incriminate recurentului și că nu au fost respectate cerințele prevăzute de art. art. 51-53, 100, 101 Cod de procedură penală, art. art. 5, 6 § 1, 13 CEDO, pentru a se stabili adevărul și respectarea drepturilor constituționale ale lui Ahmedov N.

În același context, în vederea respingerii argumentelor din recurs invocate de avocat privitor la chestiunea de apreciere a probelor, Colegiul penal amintește că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, acesta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond. Deci, Colegiul penal nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de fond și cea de apel,

corectitudinea condamnării inculpatului în baza învinuirii imputate acestuia prin rechizitoriu.

Totodată, Colegiul penal pe această linie de considerente ține să specifice că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs. Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal, verificând materialele dosarului, specifică că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței de condamnare a lui Ahmedov N. în baza art. 186 alin. (2) lit. c), 201¹ alin. (1), 199 alin. (1) Cod penal, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală și în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că inculpatul a săvârșit infracțiunile nominalizate în circumstanțele descrise în rechizitoriu.

8.2 Cu referire la cele invocate de recurenți în sensul prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală și anume că *„hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale”* se reține următoarele.

Sub aspectul enunțat, Colegiul constată că autorii critică hotărârile instanțelor de fond referitor la stabilirea pedepsei, care se consideră a fi prea aspră și din care considerente se solicită aplicarea unei pedepse mai blânde în privința inculpatului Ahmedov N. pentru faptele săvârșite.

Pedeapsa penală, potrivit art. 61 Cod penal, este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane. Astfel, ca măsură de constrângere, pedeapsa are, pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate în ceea ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Prin urmare, Colegiul menționează că reieșind din criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute în art. 75 Cod penal, instanța de judecată îi

stabilește persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în articolul corespunzător din partea specială a Codului penal și în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a acestuia.

Inculpatul, Ahmedov N., a fost trimis în judecată pentru săvârșirea a trei infracțiuni, dintre care două contra patrimoniului și una contra familie, în acest caz, trebuie luate în vedere, în egală măsură persoana inculpatului și respectiv, reeducarea și reintegrarea sa socială, cât și dimensiunea fenomenului infracțional, și așteptările societății față de mecanismul justiției penale, pentru a realiza o proporționalitate reală între aceste aspecte.

Instanța de recurs menționează că sancțiunea art. 186 alin. (2) lit. c) și art. 201¹ alin. (1) Cod penal în baza cărora a fost condamnat Ahmedov N., prevede pedeapsa închisorii de până la 4 ani și respectiv de până la 2 ani, iar sancțiunea art. 199 alin. (1) Cod penal, prevede pedeapsa cu amenda de la 200 la 400 unități convenționale. Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului de 4 ani închisoare în baza art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal, de 2 ani închisoare în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal și 300 unități convenționale în baza art. 199 alin. (1) Cod penal se încadrează în limitele sancțiunii normelor penale date.

Astfel, Colegiul atestă că, la stabilirea pedepsei, instanțele de fond au ținut cont de faptul că infracțiunile săvârșite de inculpat se atribuie la categoria celor mai puțin grave și ușoare, inculpatul se caracterizează negativ și de mai multe ori a fost condamnat, deși antecedentele penale sunt stinse, ultimul nu și-a făcut concluziile necesare, continuând să comită noi infracțiuni, de asemenea nu s-au constatat circumstanțe atenuante, astfel corect au conchis, în atare circumstanțe că reeducarea și corijarea inculpatului este imposibilă fără izolare de societate, definitiv fiindu-i numită pedeapsa, de 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Reieșind din circumstanțele expuse, Colegiul penal constată că instanțele de fond au argumentat pe deplin motivele pentru care au aplicat inculpatului în baza art. 186 alin. (2) lit. c) și art. 201¹ alin. (1) Cod penal, pedeapsa ce este egală cu maximumul la care se putea ajunge urmare a circumstanțelor expuse mai sus și a lipsei elementelor care să justifice reducerea pedepsei stabilite, din care considerent, instanța de recurs respinge ca neîntemeiate afirmațiile avocatului Druță B. precum că instanța de apel a ignorat argumentele prezentate de apelant prin care a declarat că i s-a numit o pedeapsă prea aspră și că instanțele de fond au avut temei să-i aplice inculpatului o pedeapsă pe un termen de 2 ani privațiune de libertate.

Totodată, ținând cont de cele menționate, Colegiul penal conchide că, instanțele ierarhic inferioare a căror hotărâri se contestă, au realizat o individualizare corectă a pedepsei atât sub aspectul cuantumului cât și al modalității de executare în acord cu ansamblul criteriilor prevăzute de art. art. 75, 78 Cod penal, inclusiv gradul de pericol social concret al faptei comise, cât și personalitatea inculpatului, astfel încât acestea să conducă la realizarea scopului și funcțiilor pedepsei, după cum sunt stabilite prin dispozițiile art. 61 Cod penal.

Referitor la argumentul inculpatului, precum că părțile vătămate s-au prezentat în instanța de apel și au declarat că nu au careva pretenții față de ultimul, Colegiul penal îl consideră insuficient de a răsturna soluțiile instanțelor de fond în prezenta speță, deoarece nu diminuează cumva responsabilitatea pentru infracțiunile săvârșite, mai mult ca atât partea vătămată Fisticanu V. în ședința instanței de apel a declarat că este de acord cu hotărârea primei instanțe și solicită respingerea apelului (f.d. 64, v. IV).

Ce ține de motivul invocat de avocat precum că *“din conținutul deciziei instanței de apel nu este reflectată poziția lui Ahmedov N. redată în apel”* Colegiul penal constată că este unul declarativ și constituie opinia subiectivă a recurentului deoarece în hotărârea instanței de apel, sunt indicate argumentele inculpatului din cererea de apel cât și declarațiile acestuia date în ședința instanței de apel (f.d. 74 v. IV) și asupra cărora instanța de apel s-a expus motivat în hotărârea adoptată, explicând clar temeiurile pe care se întemeiază soluția.

Față de cele ce preced, Colegiul penal consideră că temei pentru aplicarea unei pedepse mai blânde în privința lui Ahmedov N. nu se constată, iar pedeapsa, astfel cum a fost stabilită de către instanța de fond și menținută de către instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept prevăzute în pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deci, nu persistă temei de casare a soluției adoptate de instanța de apel, iar pedeapsa stabilită inculpatului a fost aplicată în limitele legii, din care considerente se dispune inadmisibilitatea recursurilor declarate.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) CPP, Colegiul penal

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Ahmedov Nicolai și avocatul său Druță Boris, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 septembrie 2015, în cauza penală privindu-l pe **Ahmedov Nicolai Magomed**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 17 februarie 2016.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie